

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **A. Y.**, bytem v ČR P.
zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1,
Opletalova 25,

proti
žalované: **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem
Praha, náměstí Hrdinů 1634/3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2017, č. j. MV-110590-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2017, č. j. MV-110590-4/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 26. 1. 2017, č. j. OAM-20129-11/DP-2016 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád,

zastaveno správní řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně v první řadě nesouhlasí s tím, že správní orgán správní řízení o její žádosti zastavil místo toho, aby vydal meritorní rozhodnutí a žalovaný se následně dopustil stejného pochybení, když tento postup svým rozhodnutím aproboval. Žalobkyně v tomto ohledu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 11/2012 ze dne 21. 3. 2013: „*správní orgán prvního stupně nebyl oprávněn postupovat podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle něhož „řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.“ Na podporu tohoto závěru lze poukázat na § 9 správního řádu, který jako primární účet správního řízení deklaruje vydání meritorního správního rozhodnutí, tedy „rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá“ (srov. SKULOVA, S. a kol. Správní právo procesní. 1. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2008. s. 197). Podmínkou vydání takového rozhodnutí je přitom věcné posouzení žádosti účastníka. Zastavení řízení bez meritorního přezkumu žádosti v tomto smyslu představuje výjimku z pravidla pro ty případy, kdy vůbec není možné se předmětem řízení zabývat“.* Žalobkyně tedy namítá nejen porušení § 66 odst. 1 písm. c), ale též § 9 správního řádu. Navíc z uvedeného jasně vyplývá, že institut zastavení je vyhrazen pro případy, kdy se nelze předmětem řízení zabývat a toto je pak zřejmě přímo z podané žádosti, správní orgány tedy neprovádí další dokazování (analogicky např. rozhodnutí žalované č. j. MV-92398-4/SO-2016 ze dne 8. 7. 2016: Nepřípustnost musí být patrná již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování“). Žalobkyně má proto za to, že správní orgán prvního stupně se v jeho případě dopustil nesprávného procesního postupu, když řízení o žádosti zastavil dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, pokud měl možnost žádost meritorně posoudit a případně následně zamítnout dle § 56 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná pak toto nezákonné rozhodnutí plně aprobovala. Naprosto nesmyslná je argumentace žalované, že žalobkyně sice doložila přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2016 v rámci odvolacího řízení, avšak žalovaná k tomu nepřihlíдела, neboť posuzující byl rok 2015 a ne rok 2016. Žalovaná by měla vycházet z aktuálního stavu ke dni vydání rozhodnutí žalované, tudíž pokud byly doloženy aktuálnější příjmy, bylo nutné je zohlednit a meritorně o žádosti rozhodnout. Dále byl doložen platební výměr za rok 2015, kdy sice chybělo vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění, to však není takovou vadou, aby opět nemohlo být meritorně rozhodnuto. Maximálně mohla žalovaná konstatovat, že nebyla splněna výše minimálního měsíčního příjmu, ne však, že nebylo předloženo nic. Zastavit řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu by mělo být využíváno pouze ve výjimečných případech, kdy je účastník řízení zcela pasivní, což však není případ žalobkyně, neboť ten částečně žádost doložil a správní orgán v rámci § 2 odst. 3 a odst. 4 a dále § 4 odst. 1, odst. 2 a odst. 4 správního řádu, neboť pokud správní orgán spatřoval, že i po doložení některých dokladů trpí žádost žalobkyně vadami, tak ji měl dle § 45 odst. 2 správního řádu vyzvat k dalšímu doplnění, jak to činí v obdobných případech, což však neučinil a ani ji neseznámil s podklady dle § 36 odst. 3 správního řádu, čímž způsobil nezákonnost vydaného rozhodnutí. Opětovně je nutné zdůraznit, že žalobkyně není právně znalá a nebyla ani zastoupena osobou právně znalou, tudíž opakované vyzvání bylo

na místě.

3. Žalobkyně dále vznáší námitku přepjatého formalismu, a to primárně ve vztahu k nepřijetí doložených dokladů (viz výše) a též v souvislosti s přiměřeností rozhodnutí (viz níže). Přepjatý formalismus je však konstantně judikaturou označován za zcela nezákonný a v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu. Upřednostňování formalistického přístupu na úkor přístupu materiálního, resp. skutečně zjištěného stavu věci označil za nezákonné opakovaně i Ústavní soud. Z obecného hlediska je namístě připomenout, že Ústavní soud ve své konstantní judikatuře již mnohokrát prokázal, že netoleruje orgánům veřejné moci, a především obecným soudům formalistický postup za použití v podstatě sofistického odůvodňování zřejmé nespravedlnosti. Zdůraznil přitom mj., že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku a že povinnost soudů nalézat právo neznamená pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (srov. např. nález sp. zn. Pl. US 21/96, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 7, nález č. 13, nebo nález sp. zn. 19/98, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 13, nález č. 19). Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, ve kterém jsou vždy přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být - jako v dané věci - značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité.
4. Žalobkyně opětovně také namítá, že prostřednictvím nesprávného a nezákonného postupu správního orgánu prvního stupně, tedy v důsledku procesního usnesení dle správního řádu namísto vydání meritorního rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců, se správní orgány obou stupňů účelově vyhnuly své zákonné povinnosti zakotvené v § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí dle tohoto zákona. Dle § 174a zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“* Pro úplnost žalobkyně uvádí, že výčet uvedený v citovaném ustanovení je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí, tedy i žalobou napadané rozhodnutí žalovaného, přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. Citované ustanovení zákona nabízí onen minimální výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře

nebo se s nimi nevypořádá vůbec. Správní orgány se k přiměřenosti nevyjádřily nijak. Zvýše uvedeného vyplývá, že tento závěr žalované je chybný. Žalobkyně uvádí, že na území České republiky žije již od roku 2011, úspěšně zde podniká, platí daně, nikdy nebyla trestně stíhána a je zde plně integrována. Žalobkyně je plně přesvědčena o důvodnosti žaloby a nezákonném postupu Komise, resp. správního orgánu prvního stupně a věří, že její žalobě bude vyhověno a zároveň si není vědoma, že by mohla vzniknout újma jiným osobám nebo mohlo dojít k ohrožení veřejného, o to spíše důležitého veřejného zájmu. Rozhodnutí žalované je s ohledem na uvedené skutečnosti jednoznačně nepřiměřené. Žalobkyně dále poukazuje na naprosto aktuální rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 57 A 6/2016 - 81 ze dne 28. 3. 2017, ve kterém tento uvádí doslova následující: „Soud k této námitce uvádí, že řízení o žádosti podle zákona o pobytu cizinců lze rozdělit na dvě části. V části první je cizinec po podání žádosti vyzván k předložení příslušných dokladů. Poté, kdy cizinec na základě výzvy správního orgánu určité doklady předloží, zjišťuje správní orgán, zda doklady předložené k žádosti umožňují rozhodnout o žádosti. V případě, že požadované doklady nejsou doloženy nebo jsou nedostatečné, přesouvá se správní řízení do části druhé. Ve druhé části správní orgán zjišťuje, zda je či není rozhodnutí (tedy rozhodnutí o zamítnutí žádosti) přiměřené a je povinen tuto přiměřenost zkoumat i ve vztahu k tvrzením žalobce. Dle konstantního názoru zdejšího soudu je v případě řízení o pobytu cizince pro zjištění skutkového stavu v souvislosti s přiměřeností rozhodnutí důležitý výslech cizince, neboť cizinec je neznalý práva a jazyka. Soud také odkazuje na dřívější rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 7. 2015, čj. 57A 75/2014 - 52, kde byl výslech považován nejen za zcela standardní, ale rovněž za podstatný úkon ve správním řízení. Tamtéž zdejší soud dovodil, že: „Provedení výsledku žadatele o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je podstatným úkonem ve správním řízení, neboť v průběhu výsledku dostává žadatel možnost přednést svá tvrzení ohledně věci samé, tj. uvést skutečnosti dokládající splnění všech podmínek pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (...) Procesní pochybení správních orgánů mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nebylo-li žalobci umožněno uvést skutečnosti dokládající splnění všech podmínek pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, (...) je předčasné dospět k závěru, že žalobce tyto skutečnosti netvrdil, neprokázal a správními orgány rozporované skutečnosti nevyvrátil. Dle názoru soudu výslech slouží k tomu, aby cizinec předestřel svá tvrzení, která jsou potřebná pro vydání rozhodnutí. A to samozřejmě nejenom ve vztahu k první části řízení, kdy správní orgán zkoumá účel pobytu nebo naplnění podmínek, ale také v části druhé, kdy potlačování 10 57A 6/2016 správní orgán zjišťuje, zda je rozhodnutí přiměřené. Soud má za to, že pokud žádost cizince nebude v první fázi úspěšná, správní orgán by měl cizince vyzvat, aby uvedl skutečnosti, ve kterých spatřuje důvod pro to, zda je rozhodnutí z jeho pohledu nepřiměřené nebo tak správní orgán může učinit výsledkem. Správní orgán, ale neprovedl nic z uvedeného, co by vedlo k dostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci dle § 3 správního řádu, proto soud tuto námitku považuje za důvodnou.“ Žalovaná i správní orgán prvního stupně tedy pochybily, pokud se nijak nepokusily skutkové okolnosti pro posouzení přiměřenosti zjistit z úřední povinnosti, jak je jejich povinností a ani neprovedly tak základní úkon jako je výslech žalobce. V situaci, kdy je správní orgán povinen postupovat dle § 3 správního řádu, tj. tak, aby zjistil skutečný stav věci, tak je jeho povinností, aby se minimálně pokusil o to, že žalobkyně buďto vyslechne k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců, nebo jej jakýmkoliv jiným způsobem vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil, případně se uvedené náležitosti pokusil zjistit sám jiným způsobem. Pokud však meritorní rozhodnutí správního orgánu neobsahuje úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, tedy v rozporu s požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců (jak je tomu v tomto případě), jedná se o

porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale také § 3 správního řádu, jelikož nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci, mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Rovněž správní orgán tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádal, jednal také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby. Ve věci námitek žalobkyně plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.
6. Žalovaná odmítá námitku žalobkyně, že nebyl dán důvod pro zastavení řízení, když doložila převážnou část dokladů. K tomuto žalovaná uvádí, že důvodem pro zastavení řízení byla skutečnost, že žalobkyně do vydání rozhodnutí nepředložila žádný doklad, který by prokazoval její úhrnný měsíční příjem ve smyslu ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V případě, že by doložila alespoň nějaký doklad o příjmu, správní orgán I. stupně by byl povinen rozhodnout meritorně, což se v daném případě nestalo, tudíž správní orgán I. stupně neměl jinou možnost, než řízení zastavit, jelikož se jedná se o absenci zákonné náležitosti. S tímto postupem se žalovaná zcela ztotožnila. Žalovaná tedy odmítá námitku žalobkyně, že správní orgán I. stupně pochybil, když nevydal rozhodnutí ve věci, tj. nerozhodl meritorně. K tomuto žalovaná konstatuje, že podstatnou vadou žádosti je podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu pouze taková vada, která brání tomu, aby bylo možno žádost z obsahového hlediska projednat. Jelikož se správní orgán I. stupně nezabýval meritem věci, byl oprávněn dané řízení o žádosti procesně zastavit, nikoliv o žádosti meritorně rozhodnout. Aplikovat ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu je totiž možné pouze v případě nečinnosti, tj. pokud žalobkyně do řízení nepředloží správním orgánem I. stupně požadovaný doklad, a to ani po výzvě správního orgánu I. stupně. Uvedený závěr vyplývá i z rozsudku č. j. 6As 57/2009-72 ze dne 10. 3. 2010, ve kterém Nejvyšší správní soud judikoval, že „*správní řád obecně spojuje s žadatelovou nečinností zastavení řízení /§ 66 odst. 1 písm. c/ správního řádu/*“. Žalovaná je tedy přesvědčena, že řízení o žádosti žalobkyně bylo zastaveno v souladu s ustanovením § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, protože ve stanovené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti, které brání v pokračování v řízení, tj. nedoložila žádný doklad o jejím příjmu.
7. Žalovaná upozorňuje, že jako doklad prokazující úhrnný měsíční příjem bylo k odvolání doloženo přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2016, ke kterému však žalovaná nepřihlížela, jelikož byl vydán za rok 2016 a nikoliv za posuzující rok 2015. Z tohoto důvodu neakceptovala ani dodatečně doložený platební výměr za rok 2015, který sám o sobě neproazuje čistý měsíční příjem žalobkyně, jelikož nebylo doloženo vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění. Bez absence vyúčtování nelze učit čistý měsíční příjem. Žalovaná uzavírá, že součástí spisového materiálu není doklad prokazující úhrnný měsíční příjem žalobkyně a s ní společně posuzovaných osob ve smyslu ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu.
8. Žalovaná souhlasí s žalobkyní, že zastavení řízení podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu se užívá při nečinnosti ze strany účastníka řízení. Nicméně žalobkyně do vydání napadeného usnesení nepředložila žádný doklad, který by prokazoval její úhrnný měsíční příjem v souladu s ustanovením § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Kdyby například doložila platební výměr za rok 2015 před vydáním napadeného usnesení, mohla ji žalovaná vyzvat podle ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění vad žádosti, tedy k doložení vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2015, což se však nestalo, jelikož platební výměr doložila až k odvolání. K seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu žalovaná odkazuje na stranu 4 rozhodnutí, kde se k této námitce dostatečně vyjádřila.

9. K poslední žalobní námitce, že se správní orgány obou stupňů nevypořádaly s dopadem do soukromého a rodinného života žalobkyně, žalovaná konstatuje, že přiměřenost se při postupu podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu neposuzuje. K tomuto žalovaná doplňuje, že usnesení o zastavení řízení je rozhodnutím procesním a správní orgán tak není povinen zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 174a zákona pobytu cizinců má místo pouze u některých meritorních rozhodnutí, což bylo potvrzeno v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, č. j. 15A 20/2015-45 ze dne 6. 1. 2016.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

10. Žalobkyně setrvala na svých tvrzeních obsažených v žalobě, žalovaná se k jednání nedostavila.

V.

Posouzení věci soudem

11. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

12. Žaloba není důvodná.
13. Stran námitky o nepřípustnosti postupu podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu soud primárně připomíná, že cizinec je podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců povinen k žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu předložit doklad potvrzující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob.
14. Žalobkyně ani přes výzvu správního orgánu ze dne 17. 8. 2016, čj. OAM-20129-4/DP-2016, kde byla na čtyřech stranách jednak detailně a srozumitelně seznámena s tím, jaké vady na její žádosti správní orgán spatřuje a jakým způsobem mají být odstraněny, a dále poučena o následcích [= postup podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu)], které mohou nastat, pokud nebude výzvě vyhověno, nepředložila Ministerstvu do dne vydání prvoinstančního rozhodnutí doklad o jejím úhrnném měsíčním příjmu ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

15. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015 – 24, dospěl mj. k těmto závěrům (zvýraznění některých částí provedl krajský soud): „[26] *V nyní řešeném případě je tedy zřejmé, že žalobce, ač řádně vyzván k doložení chybějících zákonem stanovených náležitostí jeho žádosti, zůstal nečinný, resp. správnímu orgánu I. stupně nepředložil požadované doklady. Konkrétně se jednalo o doklad prokazující úhrnný měsíční příjem cizince splňující zákonné požadavky a potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, tj. náležitosti uvedené v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, které je cizinec k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit.*
16. [27] *Nejvyšší správní soud již dříve judikoval v rozsudku ze dne 10. 3. 2010, č. j. 6 As 57/2009 – 72, že „[s]právní řád obecně spojuje s žadatelovou nečinností zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu“.*
17. [28] *V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že řízení lze zastavit jediné tehdy, pokud jsou vady takové intenzity, že právě kvůli nim nelze v řízení pokračovat. Důvodem pro zastavení řízení tedy není jakákoliv vada formální, např. vada v označení správního orgánu, ale pouze taková vada, která svou povahou skutečně brání pokračování v řízení, resp. brání tomu, aby bylo možné žádost z obsahového hlediska projednávat. V posuzovaném případě se jednalo o doklady, které byl žalobce k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit ze zákona (§ 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Jejich nedoložení tak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tyto podklady z formálního i obsahového hlediska posoudit, a proto lze konstatovat, že žalobce neodstranil podstatné vady žádosti. (...)*
18. [29] *Ve správním řízení vyšlo najevo, že žalobce zákonem požadované doklady k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nepředložil. Toto zjištění pak zcela postačovalo pro aplikaci právní normy umožňující zastavení řízení o předmětné žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Správní orgán I. stupně přitom nebyl povinen ex officio vést řízení ke zjištění skutečností, které mohly být důvodem pro to, že žadatel požadované doklady nepředložil. Lze proto uzavřít, že správní orgány nepochybily, pokud v řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nezjišťovaly, jaké byly důvody toho, že žalobce nedoložil chybějící zákonem stanovené náležitosti jeho žádosti a dále nereagoval na výzvu správního orgánu I. stupně, v níž byl rovněž poučen o následcích své případné nečinnosti.“*
19. Krajský soud konstatuje, že i v jím souzené věci žalobkyně, ač řádně vyzvána k doložení chybějících zákonem stanovených náležitostí její žádosti, zůstala nečinná, resp. prvoinstančnímu správnímu orgánu nepředložila požadovaný doklad. I tu se jednalo o doklad, který byla žalobkyně k žádosti povinna předložit ze zákona. Jeho nedoložení tak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tento podklad z formálního i obsahového hlediska posoudit, a proto lze konstatovat, že žalobkyně neodstranila podstatnou vadu žádosti. To ve svém důsledku zcela postačovalo pro aplikaci právní normy umožňující zastavení řízení o předmětné žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Soudu proto není zřejmé, proč by mělo být trvání na naprosto jasném znění zákona přepjatým formalismem, jak obsáhle (a zcela obecně) uvádí žalobkyně (v podrobnostech viz bod 22 rozsudku).
20. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015 – 24, je inspirativní i stran posouzení námitek týkajících se přiměřenosti napadeného rozhodnutí.

Kasační soud v uvedeném rozhodnutí dále uvedl: „[34] V nyní projednávaném případě (...) žalobce podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Jelikož tato žádost neobsahovala všechny zákonem stanovené náležitosti, vyzval správní orgán I. stupně žalobce k tomu, aby tyto vady žádosti odstranil, a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu. Žalobce poté správnímu orgánu I. stupně zaslal žádost o prodloužení lhůty k doložení náležitostí jeho žádosti. Této žádosti správní orgán I. stupně vyhověl, avšak stěžovatel ani v průběhu prodloužené lhůty vytykávané vady žádosti neodstranil a nepředložil doklady prokazující požadované skutečnosti. (...)“

21. [35] Pokud tedy stěžovatel, o své vlastní vůli a s vědomím možných důsledků případné nečinnosti, zůstal v průběhu správního řízení (i přes výzvu správního orgánu I. stupně) zcela pasivní, nelze v následném zastavení řízení shledávat nepřiměřenost tohoto rozhodnutí. (...) Byl to totiž sám žalobce, kdo svým nekonáním správnímu orgánu I. stupně nedal jinou možnost než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno.“
22. Krajský soud vnímá závěry přijaté Nejvyšším správním soudem jako plně aplikovatelné i na věc souzenou pod sp. zn. 57 A 105/2017. Žádný ze správních orgánů České republiky by skrze svá rozhodnutí jistě žalobkyni nebránil svobodně se pohybovat a pobývat na území, pokud by ovšem splnila požadavky zákona o pobytu cizinců. Nelze přistoupit na názor, že lpění na dodržování zákonem stanovených podmínek je přepjatým formalismem. Pak by se zákon stal pouze jakýmsi doporučujícím textem, jehož se někdy přidržet lze a jindy ne, což by ve svém důsledku vedlo k demontáži právního státu. Tam, kde je zákonný text naprosto zřejmý (a to v žalobkynině případě je) nemůže být formalismem, natož přepjatým, pokud správní orgán vyžaduje, aby byl (zákon) dodržován. Žalobkyně nepředložila doklad o příjmech, a nesplnila tak jednoduchý požadavek zákona o pobytu cizinců.
23. A stejně lze uzavřít, že žalobkyně o své vlastní vůli a s vědomím možných důsledků případné nečinnosti zůstala v průběhu správního řízení (i přes výzvu správního orgánu I. stupně) zcela pasivní. Byla to tedy žalobkyně, kdo svým nekonáním nedala Ministerstvu jinou možnost než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno.
24. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

25. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 20. 11. 2018
Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu